

Thả gió về trời

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Nó, một đứa con gái che giấu sự mềm yếu trong một chiếc vỏ ốc xù xì, cứng cáp. Nó, một đứa sẵn sàng chịu đựng những vết thương rỉ máu trong lòng dù bên ngoài, nó luôn “ổn”. Nó, một đứa đang âm thầm nếm trải sự cay đắng của mỗi tình đầu.

Nó và anh yêu nhau đã gần 5 năm. Đó là mối tình ấp ủ từ thời sinh viên, một mối tình đẹp và nhận được sự ngưỡng mộ của nhiều người. Nó đến với anh khi anh còn là một chàng trai trẻ không định hướng, không một niềm kì vọng vào bản thân. Trong khi nó, lại là một người con gái hiếu thắng và đầy tham vọng. Hai đứa học cùng ngành, cùng lớp nhưng anh lớn hơn nó một tuổi. Từng là học sinh giỏi quốc gia, việc thi trượt đại học nguyện vọng một làm anh mất hết niềm tin vào bản thân mình. Anh vùi mình vào bia rượu với những châu nhậu nhẹt thâu đêm suốt sáng cùng bạn bè. Anh không màng đến chuyện học hành. Nhưng tố chất thông minh của anh làm nó chú ý. Những lần tranh luận trên lớp, những lần nó phải vừa làm bài thi vừa khích lệ anh làm bài khi anh liên tục gục đầu trên bàn thi sau dư âm của những cuộc nhậu nhẹt trước đó. Anh với nó từng cãi nhau như nước với lửa. Nhưng rồi cứ thế, vẫn yêu nhau.

Nó tự hào khi nhìn thấy anh thay đổi từng ngày vì nó. Thay vì kẻ bề ngoài ăn chơi lãng tử, anh dần lấy lại được tinh thần. Nó và anh liên tục thay nhau dẫn đầu lớp. Cùng nhau lên thư viện, cùng nhau học và cùng nhau viết tiếp ước mơ một ngày sẽ được sang trời Tây du học để mở mang kiến thức. Anh thường gọi nó là cô bé bướng bỉnh, không chịu nghe ai. Nhưng anh yêu nó vì điều đó, vì sự mạnh mẽ và quyết tâm trong thân hình nhỏ bé. Nó vẽ cho anh về những ước mơ mà anh chưa từng nghĩ tới. Anh luôn cảm thấy mang ơn nó vì những điều giản dị, chân thành mà nó dành cho anh.

Thời gian trôi, cũng đến lúc ra trường. Nó quyết định dẫn thân vào con đường làm dự án cho các tổ chức phi chính phủ, giúp đỡ những cộng đồng nghèo thiệt thòi. Còn anh, nộp hồ sơ thi tuyển vào làm giảng viên tại trường đại học. Nhưng sóng gió lại tiếp tục ập đến với anh. Dù thi đỗ trúng tuyển đầu vào của

khoa, nhưng sau vài tháng làm hợp đồng, anh lại bị đá ra khỏi trường vì một người con ông cháu cha trong trường thế chỗ vào trong kì thi tuyển công chức. Anh đau đớn, khóc như một đứa trẻ. Nó cũng đau đớn như chính điều đó xảy ra với nó. Còn non trẻ, mới ra trường thì những điều ngang trái đó cũng đủ làm anh phải chịu nhiều tổn thương. Nó biết điều đó, nó tiếp tục động viên anh không gục ngã, tiếp tục cố gắng. Trong lần đại hội của khoa, dù ốm nặng, nó vẫn xin phép ban tổ chức lên sân khấu và hát tặng anh bài "I believe in you". Nó không cho phép anh gục ngã.

Và anh đã làm vậy, quay lại trường đường đường chính chính sau 6 tháng bị loại. Con đường anh đi đã trở nên bằng phẳng hơn, người ta khen anh có một người bạn gái tuyệt vời, luôn cạnh anh mỗi lúc khó khăn. Nhưng đó cũng là lúc con đường tình yêu bắt đầu trở nên gập ghềnh và đầy sóng gió.

Có phải khi đi làm, bắt đầu những mối quan hệ mới, con người sẽ đổi khác? Anh quyết tâm lấy lại những gì đã mất, quyết tâm vươn lên những vị trí cao hơn bằng mọi giá. Anh bắt đầu kết giao với những mối quan hệ mới trong trường, dù trong lòng anh có yêu hay ghét, chỉ cần họ có quyền cao chức trọng. Bởi anh nghĩ tuyệt đối không còn được khờ dại như trước. Nhưng đó cũng là lúc thời gian anh giành cho nó ít dần. Không còn sự quan tâm như trước và những lần đưa đón đi chơi mỗi ngày cũng thưa dần.

Không biết từ bao giờ, nó nhận được sự tẻ nhạt, hững hờ từ phía anh. Dù trong cuộc sống, nó tôn trọng sự tự do, nó không cho phép biến mình thành đứa con gái suốt ngày lẻo đẻo theo người yêu, nhưng nó không tránh được sự tủi thân. Là con gái, nó cũng cần được chăm sóc, cần được chiều chuộng. Ngày xưa, cái đình đóng tường hư, nó cũng gọi anh. Chiếc bếp ga hồng, cũng một tay anh sửa. Anh luôn có mặt lúc nó cần. Nhưng điều đó ngày càng trở nên xa xỉ. Mỗi gần nó gọi điện là một lần anh bảo bận việc của trường, bận tiếp giáo sư. Nó vẫn kiên nhẫn cho anh thời gian, vẫn một lòng tin tưởng.

Rồi những chuyện không hay cũng dần đến tay nó. Đứa bạn thân của nó tí tê:

- Cậu và người yêu dạo này vẫn tốt chứ?
- Ừ, có điều dạo này anh ấy hơi bận nên cũng ít gặp hơn. Có chuyện gì vậy?
- Tớ chỉ nghe thế này. Nghe bảo người yêu cậu hình như đang có mối quan

hệ tình cảm với con gái ông thanh tra trong trường. Có thể là tin đồn thôi. Nhưng cậu cứ biết rồi cẩn thận vẫn hơn.

Nó hơi hụt hẫng, vì theo những gì nó hiểu về con người nó đã dành tình cảm bao nhiêu năm thì anh không phải là người đàn ông như vậy. Nhưng gì xảy ra không khỏi làm nó nghi ngờ. Nó gặp anh và hỏi rõ ngọn ngành. Anh chối. Anh bảo thời gian dành cho nó còn không đủ, hơi sức đâu mà anh để ý đến người con gái khác. Nhưng rồi những trận sóng ngầm vẫn đến, những rạn nứt vô hình như chiếc chum đầy nước chực vỡ. Nó và anh cần thời gian, để nhìn nhận lại tất cả mọi thứ. Và rồi, anh và nó, cả hai quyết định tạm xa nhau một thời gian để chấm dứt đi những mệt mỏi, những đợi chờ. Từ trong thâm tâm, nó vẫn tin tình cảm đó không thay đổi. Phải rồi, vẫn chung thành phố, vẫn hàng ngày nói chuyện với nhau, chỉ là không gặp nhau một thời gian. Rồi mọi chuyện sẽ ổn.

Rồi mọi chuyện đâu có ổn như nó nghĩ. Đùng một cái, anh thông báo anh sắp đi du học. Nó ngỡ ngàng. Anh chỉ báo cho nó biết trước đúng một tuần. Nó không thể không trách, và cũng không thể không buồn. Nó hẹn lịch gặp anh nhưng anh bận. Nó hẹn anh đi mua sắm hành lý để đi, anh bảo không cần thiết. Nhưng rồi anh cũng chấp nhận cùng nó đi chùa cầu an trước khi qua xứ người. Ngày chủ nhật đầm nước mắt. Nó xin lộc cầu an cho anh. Anh bảo nó chờ anh 3 năm, anh đi anh sẽ về. Hơn lúc nào hết, nó cảm thấy tình yêu của nó dành cho anh vẫn luôn đóng đầy. Anh nắm lấy tay nó, không quên dặn:

- Em đừng tiễn anh ra sân bay, thấy em, anh sẽ không đành lòng đi được. Trong trái tim anh luôn có em. Anh đi rồi anh sẽ về. Xin lỗi em vì trong thời gian qua, vì muốn lo cho lần du học này, vì muốn em bất ngờ nên anh không có nhiều thời gian chăm sóc em. Hãy hứa với anh là hãy sống thật tốt, chờ anh về.

Nó hứa, và nhìn theo bóng anh khuất dần. Phải, làm sao nó chịu nổi nếu nhìn thấy anh ra đi như thế. Ngày anh đi, nó không thể tập trung vào bất cứ việc gì. Vậy là anh sắp xa Việt Nam, sắp xa nó. Tiếng mưa bên ngoài rả rích, đêm dần buông, nỗi buồn len lỏi trong cơn mưa dài dai dẳng. Đồng hồ điểm 8h tối. Nó lặng nghe tiếng đồng hồ tích tắc từng giây. Rồi nó vụt dậy, nhào người lấy chiếc áo mưa nơi góc phòng rồi hòa mình vào màn đêm bất tận. Sân bay cách nhà hơn 20 km, còn một tiếng nữa anh bay. Cố lên, chạy xe nhanh vẫn còn kịp. Nó không thể để anh một mình. Nước mắt nó hòa vào

màn mưa, mặt chất. Nó không hiểu tại sao lại quyết định ngu ngốc là không ra tiễn anh. Nó đã song hành cùng anh qua những ngày nắng, ngày mưa, tại sao giây phút này, nó lại vắng mặt. Nó tự trách mình.

- Em đến với anh đây. Hãy chờ em

Nó nói thầm trong tiếng mưa. Đường trơn, nhưng dường như nó không để ý. Sân bay không ồn ào náo nhiệt như bình thường. Mưa dày nên một số chuyến bay bị hoãn lại tới khuya. Nó vội vàng vứt chiếc áo mưa bên cạnh xe rồi chạy vào. Người nó ướt mềm, xơ xác. Nó tưởng tượng tới cảnh vui mừng khi anh nhìn thấy nó. Anh đâu rồi? Anh ở đâu? Nó đưa mắt tìm bóng dáng anh và chết lặng. Anh đứng đó, bên cạnh người con gái mà lâu nay nó vẫn một mực khẳng định chỉ là tin đồn. Họ đang cười nói đùa vui vẻ như cặp vợ chồng mới cưới. Nó chết lặng, tim nó cũng chết theo cơn mưa dài giá buốt. Anh nhìn thấy nó, mặt biến sắc.

Anh bước nhanh về phía nó, rồi đưa nó ra một góc bên ngoài:

- Anh...

- Anh sao??? Đó là những gì mà anh nói với tôi đó sao? Tất cả những gì người ta nói, là thật phải không? Là anh yêu cô ta phải không?

- Em nghe anh nói. Người anh yêu là em. Nhưng anh không thể từ chối những tình cảm tốt đẹp mà cô ấy dành cho anh. Anh...

- Phải, những tình cảm tốt đẹp, và một con đường sự nghiệp rộng thênh thang. Anh giỏi quá, anh giỏi hơn những gì tôi nghĩ. Tại sao anh đối xử với tôi như vậy? Hả?

- Em, bây giờ anh phải đi, đến giờ bay rồi. Anh sẽ giải thích cho em sau. Được chứ?

Nói rồi, anh quay lưng bước đi, để lại nó, một cô gái ngốc nghếch và đại khờ. Nó chết lặng, rồi quay lại nhà để xe, nó chạy xe trong màn mưa, đầu óc trống rỗng, mênh mang. Phía xa xa, chuyến bay cuối cùng đã cất cánh trong mưa. Nó dừng xe trên cánh đồng vắng, nhìn về phía máy bay đang cất cánh:

- Bình yên!

Đó là điều cuối cùng mà nó có thể làm cho anh.